

Talen er om at ophjælpe Erhvervslivet. Hvorledes Udviklingen vil foregaa i de kommende Tider, kan man paa nærværende Tidspunkt fornuftigvis ikke have nogen synderlig Mening om. Men Konturerne kan skimtes, og de lader formode, at den kommende Tid vil blive en Handlings Periode, hvor den tekniske og merkantile Udviklings Hjul vil rulle raskere, end vi ellers er vante til herhjemme, og hvor det sikkert vil blive saaledes, at den eller de, der ikke er i Stand til følge Udviklingen, maa blive tilbage i anden Række.

Det er godt nok, at vi her i Rigsdagen tvunget af Forholdene, sidder og tinger om, hvorvidt derskal betales 2 Øre mere eller mindre for denne eller hin Vare, eller hvorvidt der skal betales 25 Øre mere eller mindre i Understøttelse eller Hjælp til arbejdsløse. Men det vil sikkert i kommende Tider være nyttigt og blive nødvendigt at udfinde Veje til at skaffe Beskæftigelse og passende Fortjeneste til alle i vort Samfund, til enhver af Befolkningen, og dette maa først og fremmest gøres ved, at Staten tager Initiativet til paa alle Omraader at støtte de bærende Erhverv, Hovederhvervene, som skal bære Landets Udvikling frem, og som man maa bygge paa for at skaffe den fornødne Beskæftigelse og den fornødne Fortjeneste for alle i vort Land og for at udnytte de naturlige Muligheder, som vore særlige Forhold frembyder. Trafikmidlernes Udvikling er da her Livsbetingelser, og til disse hører Havne og Skibe tilligemed et velordnet Jernbanenet.

Hvorledes man fra Statens Side har taget sig af dette Spørgsmaal paa et af de mest trafikerede Steder paa vore Kyster, nemlig ved Helsingør, vil man forstaa, naar det oplyses, at man ikke er naaet længere end til at faa udarbejdet et Projekt, til hvis Udarbejdelse der i 1910 blev givet en Bevilling paa Finansloven. Oprindelsen til dette Projekt ligger meget langt tilbage i Tiden. Det er over hundrede Aar siden, det første Projekt fremkom; det var nemlig i 1808. Senere, i 1866, blev der af Regeringen givet en Ingeniør Carlén Koncession paa Bygning af en meget stor Havn, som imidlertid ingen Sinde blev bygget. I 1871 blev der nedsat en Regeringskommission, som skulde fremkomme med et Forslag, der kunde være Mulighed for at gennemføre. Et saadant Forslag fremkom, men heller ikke det kom videre. I 1910 blev Sagen taget op igen, og der blev udarbejdet et Projekt i alt væsentligt paa Grundlag af Kommissionens Arbejde, der

tog Hensyn til, at Havnen skulde kunne anløbes af de største Skibe, der befærer Sundet og Østersøen, at den under Is-spærring i Sundet skulde kunne modtage en stor Mængde Skibe, at Yderhavnen skulde være saa stor, at Skibene under Nødsforhold kunde opankre der, og endelig, at Inderhavnen skulde være saaledes indrettet, at der kunde losses og lades og indtages Kul samt repareres; endvidere skulde der være Plads for Skibsværftets Udvidelse. Dette Projekt vil jeg gerne henlede Opmærksomheden paa. Statshavnen ved Helsingør har hidtil virket som en klam Haand paa Erhvervslivet. Ikke alene rent lokalt for Byen og Omegn, men ogsaa i Henseende til de nationale Konkurrencemuligheder har den ladet overordentlig meget tilbage at ønske. Der er neppe nogen Tvivl om, at hvis Havnen ikke netop havde været Statshavn, vilde Spørgsmaalet have været sin Løsning nærmere, end det er i dette Øjeblik. Men Opgaven ligger jo naturligt for Staten; det er den naturligste Ting af Verden, at det er Staten, der ejer den Slags Trafikmidler, Havne o. s. v. Men det vilde unøgtelig være ønskeligt, om Staten vilde vise noget kraftigere Initiativ end hidtil. Havnen ligger klemmt inde mellem Kronborg paa den ene Side, Værftet paa den anden Side og Byens Gader paa den tredje Side. For at faa en god Adgang til Søen er der ingen anden Mulighed end at gaa den Vej, som Projektet anviser, nemlig at anlægge en Nordhavn.

Til Belysning af Forholdene i Øjeblikket skal jeg tillade mig at oplyse, hvad der fremgaar af en Skrivelse fra Havneraadet til Ministeriet i Anledning af et Andragende fra Skibsværftet om Mulighed for Udvidelse. Der peges paa, at der for Havnens Vedkommende ikke er nogen Mulighed for Udvidelse, og det fremhæves, at der er et stadigt Pres og stadige Krav om at erholde Pladser, Pakhuse og i det hele alt, hvad der er nødvendigt, for at Havnen kan være det, den burde være: Import- og Eksporthavn for den Landsdel, den er beliggende ved, nemlig Nordsjælland. Samtidig skulde den kunne tjene som Forhavn for Hovedstaden og Transithavn for de omliggende Lande. Det har den for Tiden ikke den ringeste Mulighed for. Der har endogsaa været den allerstørste Vanskelighed ved blot at faa Plads til det Brændsel, Byen skulde have under Dyrtiden, og som var indkøbt i større Partier. Hvis der skulde komme en Havarist, der skulde af med sin Last, vil det for Tiden næsten